

Hva slags dag er det vi egentlig markerer? Vi vil med en liten historisk oversikt vise at dagens innhold og hvem som har stått for markeringa, har skifta med åra.

Ideen til en internasjonal kvinnetid ble framsatt av ma. Clara Zetkin (tysk sosialdemokrat) på Den Andre Internasjonale kvinnekongress i København i 1910. Her møttes utsendinger fra fagforeninger og sosialistiske partier. Kvinnetiden skulle være en sosialistisk tid — et samarbeid mellom partier og fagforeninger.

Den internasjonale kvinnetiden ble markert fra og med 1911, med møter og demonstrasjoner. Krav om kvinnestemmerett var et av de viktige krava i den første perioden. Kvinnetiden blei i de ulike land markert på ulike dagar. Først seinere samla en seg internasjonalt om 8. mars som kvinnetiden.

I Norge blei dagen første gang markert i 1915, men jamnlig først fra 1921. I de påfølgende år blei det også arrangert internasjonale uker i tilknytning til dagen. Kvinnenes faglige og politiske organisering sto sentralt. Men fra 1929 forsvant 8. mars som egen kvinnetid i Norge. Dagen blei oppsugd i Arbeiderpartiets agitasjonsuke og kvinnetiden dermed omgjort til en nasjonal partidag.

Etter annen verdenskrig har Kvinnenes Demokratiske Verdensforbund stått for markeringa av dagen internasjonalt. Her heime har forbundets norske avdeling, Norsk Kvinneforbund, aleine stått for markeringa av dagen fram til 1972. I denne etterkrigsperioden har dagen hatt et mindre klart sosialistisk innhold. Fra 1972 har den nye kvinnebevegelsen og dens krav stått sentralt

i den nasjonale feiring av kvinnedagen, og dagen er blitt brukt til markering av den separat organiserte kvinnebevegelsens krav.

Hvorfor to tog 8. mars?

Brød & Roser tok allerede i desember kontakt med alle kvinneorganisasjonene for å drøfte samarbeidsarrangementet den 8. mars. På et møte samme måned viste det seg at alle var innstilt på samarbeid, men skeptiske til at dette skulle inkludere Kvinnefronten, på bakgrunn av tidligere dårlige erfaringer. Det ble derfor stilt krav om at Kvinnefronten offentlig skulle beklage hetsen og fordreiningene av parolene og øvrige arrangementer til Samarbeidsutvalget for 8. mars i fjor.

Kvinnefronten har ikke oppfylt dette kravet, derimot har de sendt et åpent brev (offentliggjort i Klassekampen 18/1) hvor de maner til samarbeid, og ignorerer det initiativ som allerede var tatt. Deres mangel på vilje til sjølkritikk viser at de ikke er innstilt på et reelt samarbeid. Vi ønsker ikke splid 8. mars, vi ønsker å vise at 8. mars er alle kvinners kamp- og solidaritetsdag. Vi inviterte derfor Kvinnefronten i et brev 25/1 til et teknisk samabreid.

I møte mellom det allerede etablerte Samarbeidsutvalget 8. mars (Brød & Roser, Nyfeministene, Lesbisk Bevegelse, Oslo Kvinnesaksforening og Oslo faglige kvinnebevegelse) og Kvinnefronten 7/2 1978 avslo Kvinnefronten å samarbeide om felles togarrangement. Resultatet av avslaget blir to tog 8. mars. Mange vil i utgangspunktet beklage dette, men når alle forsøk på samarbeid med Kvinnefronten er strandet, vil Samarbeidsutvalget 8. mars fortsette arbeidet med vårt tog for å samle flest mulig kvinner om dette.

Kvinner har rett til å være uenige. Det viktigste kvinnekravet må ikke være ett 8. mars-tog, men at *alle* kvinners forskjellige krav kommer fram. Ropet om ett tog må ikke føre til at kvinnekravene drukner og forsvinner.

De fem samarbeidende organisasjoner representerer ulike grupper av kvinner, og dekker det mangfold av krav kvinner må stille 8. mars.

Vi oppfordrer alle kvinner, organiserte og uorganiserte, til å starte arbeidsgrupper og diskutere hva de mener og ønsker med 8. mars. Lag deres egne paroler!!!

Kontakt Kvinnehuset for nærmere informasjon.

Kvinnehuset, Rådhusgt. 2, hver tirsdag etter kl. 17.00, tlf. 41 28 64.

Samarbeidsutvalget 8. mars ved
Brød & Roser, Nyfeministene, Lesbisk Bevegelse, Oslo Kvinnesaksforening,
Oslo faglige kvinnebevegelse.